

Xavier Gual

ATRADATS

**Un institut,
set amics i una
llegenda esfereïdora**

fanbooks

XAVIER GUAL

ATRAPATS

Fanbooks

© del text: Xavier Gual, 2021

Autor representat per Sandra Bruna Agència Literària SL.

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2021

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: maig del 2021

www.fanbooks.cat

ISBN: 978-84-18327-43-8

Dipòsit legal: B. 5.774-2021

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Índex

1. Intrusos	9
2. Set ànimes en pena	15
3. El passadís solitari	20
4. La vida dels morts	25
5. La llegenda	30
6. Experiments perillosos	35
7. Seguiu la llum	41
8. Laura i Diana	46
9. La carbonera	51
10. Laura i Diana (2)	57
11. Sense final	62
12. Sortim d'aquí	67
13. Sara i Riki	73
14. Sergi i Dani	79
15. Laura i Diana (3)	84
16. Sara i Riki (2)	89
17. Sergi i Dani (2)	94
18. Laura i Diana (4)	98
19. El secret de les gàbies	103
20. Sara i Riki (3)	107
21. Sara i Riki (4)	112
22. Congelació	117
23. Seguiu el rastre	122
24. Tots a la cantina	127
25. La biblioteca morta	131

26. Sara i Laura	136
27. Alimentant el foc	141
28. Ecos	146
29. Secrets de cantina	151
30. Secrets de gimnàs	156
31. Cinema a la fresca	161
32. La història de la llegenda.....	166
33. Alguna cosa més	171
34. Somnis.....	176
35. Planificació.....	181
36. Equilibris	186
37. Diana i Sergi.....	191
38. Confidencial.....	196
39. El setè element.....	201
40. Tot té una explicació.....	206
41. Tot no	213
42. El finestral.....	217
43. Un infern	221
44. Pas endavant	226
45. Divisions.....	231
46. Fent teatre.....	236
47. En un núvol	242
48. Ocellets lliures	248

1

Intrusos

En Sergi va ser el primer a passar per davant de l'institut amb la bicicleta. Va pedalejar fort per superar el turonet i va resseguir el perímetre de l'edifici fins a la zona dels patis. Allí va descavalcar i va deixar la bicicleta recolzada a la paret. Tot i els guants, tenia les mans glaçades, i li va costar agafar el mòbil de la butxaca de la motxilla. Faltaven tres minuts per a les quatre de la tarda i, tot i que el cel era d'un blanc lluminós, aviat començaria a fer-se de nit. El fred era tan intens que se li havien entelat completament les ulleres i se les va abaixar uns mil·límetres del nas per veure-hi per sobre. Esperava que els altres no triguessin gaire i que no s'haguessin desdit de venir en el darrer moment. Havien pactat que no s'enviarien missatges pel mòbil. Era important no deixar cap rastre de les seves accions, així ningú els podria acusar d'haver entrat a l'institut d'amagat durant les festes de Nadal. Quan començava a dubtar de la paraula dels altres, va veure que pel camí principal pujaven la Diana i la Laura amb les seves bicicletes, i al darrere en Dani, que s'impulsava penosament amb un patinet.

—Ei, aquesta vegada hem estat puntuals, no? —va cridar la Diana en notar la inquietud d'en Sergi.

—Hola. Sí..., molt puntuals, però val més que entrem de seguida o morirem congelats.

—A les notícies han dit que nevaria una passada, sobretot a la nit. —La Laura va deixar la bicicleta amb les dels altres.

—Heu dut tot el que vam apuntar? —La pregunta d'en Sergi va sonar a professor que controla els deures.

—Sí, dues túniques negres, un vestit blanc, pintures per a la cara i bosses de patates —va respondre en Dani com si fos un alumne molt aplicat.

—Perfecte. Jo també he dut coses per menjar, per si se'ns fa tard.

Tots quatre es van girar quan van sentir el ciclomotor d'en Riki, que venia acompanyat de la Sara, arrapada al darrere. La Diana va observar la reacció de la Laura i es va acostar per saludar els que arribaven.

—Ens acabem de creuar amb en Hao —va informar en Riki mentre es treia el casc—. Haurem d'ajudar-lo, que va una mica carregat.

Mentre la Sara baixava de la moto i s'arreglava els cabells, en Hao va arribar arrossegant una motxilla que era més grossa que ell.

—Sí, potser que l'ajudem, així ens passarà el fred.

En Hao els va saludar en el darrer tram del camí, gairebé sense alè.

—Molt bé, ja hi som tots. —En Sergi va somriure amb la cara petrificada, com si li haguessin estirat la pell—. Ara només hem d'entrar sense que ho sàpiga ningú.

—Això és cosa nostra —va dir en Riki somrient, i va demanar l'ajuda d'en Dani per regirar uns matolls que hi havia al costat de la tanca del pati.

—Només uns pocs sabem que aquí hi ha un forat amagat per on ens podem escapar... sempre que vulguem. Sobretot de les matemàtiques d'en Ronyes, oi, Dani? —Va

picar-li l'ullet al mateix temps que obrien el filferro cap amunt i deixaven un espai suficient per poder-hi passar.

Tots set van entrar a poc a poc, mig estirats a terra, avançant amb cautela per no fer cap estrip als anoracs ni als texans amb els ferros de la tanca. Van passar totes les motxilles i després van tancar el forat amb els matolls.

—Espero que no ens robin les bicicletes ni la moto —va dubtar la Diana.

—Tranquil·la, que avui no vindrà ningú. Només a uns penjats com nosaltres se'ls acudiria entrar a l'institut durant les vacances.

—Aquí també hi ha alarmes? —va preguntar en Sergi com si no hagués sentit les crítiques d'en Riki.

—No —va negar en Hao amb el cap—, els sensors de moviment només estan als vestíbuls, i les càmeres de vigilància a la zona de l'entrada. Per aquest pati ens podem moure sense perill.

La Sara va mostrar el seu penediment per haver acceptat el repte i li va dir a en Riki a l'orella que només ho feia per estar a prop seu, perquè els seus pares no volien que sortissin junts.

En Hao es va avançar al grup i va situar-se davant la porta de sortida del pati. Va observar el pany i va mirar pels vidres. Va valorar l'opció d'obrir-la amb una mena de regle de ferro que va treure de l'enorme motxilla, però després es va acostar a una de les finestres del passadís.

—Entrarem per aquí. Hi ha un sensor de moviment davant la porta, però per aquest costat diria que no tindrem problemes. Després haurem de passar enganxats a la paret del passadís, per si de cas. Jo entraré a consergeria, desconectaré un parell de coses, i ja tindrem totes les claus per entrar on vulguem.

En sentir la veu d'en Hao, tres gats van sortir dels seus amagatalls i se li van acostar amb les cues alçades com si fossin antenes.

—Tranquils. Són els meus amics de l'hora del pati —va dir el noi amb un regust de tristesa per justificar aquella afectuosa rebuda.

—Doncs espero que els teus amiguets no ens delatin —va burlar-se'n en Riki.

—Ens expulsaran de l'institut —va lamentar la Diana, que va visualitzar el futur de tots set—. Encara som a temps de marxar i salvar el cul.

—Sí, no sé per què és tan important fer el curtmetratge aquí dins. Jo ja us vaig recomanar aquella fàbrica abandonada que hi ha al costat del riu.

—És molt fàcil, Riki —va respondre en Sergi, una mica molest—. Quan tothom vegi l'institut solitari i misteriós fliparà. Nosaltres direm que tot són efectes especials i guanyarem un excel·lent. Ah, i el concurs també.

—Quin concurs? El guió no em sembla tan bo.

—Laura, hi ha molts concursos que donen diners i possibilitat de participar en festivals. Em penso presentar a tots els que pugui, i després ens repartirem els diners. No em digueu que no val la pena, ni que sigui per l'emoció de fer-ho?

Mentre en Sergi intentava convèncer els companys indecisos, en Hao, observat pels seus gats, va forçar el pany de la finestra que donava a l'entrada del gimnàs. Els altres van quedar sorpresos quan van veure que no li va costar gens obrir-la, fent palanca amb la barra. Sense dir res, amb la mà, els va indicar que no es moguessin, i d'un salt felí, va anar a parar al mig del passadís.

—Riki, deixa'm el casc, per si hi ha alguna càmera, que no m'identifiquin la cara.

—D'acord, però no triguis gaire, que aquí fa un fred que pela.

En Hao ja no va sentir l'exigència d'en Riki perquè així que es va posar el casc va desaparèixer com un ninja entre les ombres, fusionat amb la paret, gairebé arran de terra. Els tres gats, però, el van seguir com si es tractés d'un joc divertit.

—Vull ser a casa a l'hora de sopar, eh? —va deixar ben clar la Sara—. I si no hem acabat, feu veure que m'han matat uns zombis caníbals.

—Tu no pots morir perquè ets la protagonista.

—Llavors et demanaré molts diners si el curt guanya un d'aquests premis que dius.

Els altres van riure per dissimular que els petaven les dents.

—Espero que a dins s'hi estigui millor, perquè, si no, es disfressarà de zombi la teva mare.

—Calla, Dani!

—Ei, tranquil·leta! —va mig encarar-se a la Diana—. Que l'alarma és de moviment, no pas de soroll. I aquí penso dir tot el que em doni la gana!

—No ho sé, nois, però si això comença a xiular, jo sortiré corrents per sota la tanca abans no vingui la policia.

Van esperar una estona en Hao, tampoc gaire, fins que el van veure caminar xino-xano, com si no hi hagués cap perill. Els altres es van apropar a la porta del pati i van veure com el seu company mostrava una clau que va introduir al pany.

—Ja podeu entrar. L'alarma està desconnectada. Podem anar on vulguem sense perill.

En Sergi va felicitar en Hao amb uns copets a l'espatlla mentre la resta va córrer cap a dins per refugiar-se.

—Anem tots al vestíbul de l'edifici interior, d'acord?
—No va poder dissimular la seva felicitat—. Ets un crac, tio!

En Hao va abaixar el cap i, per uns moments, va estar a punt de dir-li la veritat, que en realitat l'alarma ja estava desconnectada.